

Szeme vérben forgott, szája tajtékot hányt.

— Azért, mert csak ezzel a szellemi koponyalékeléssel menthető meg — ha megmenthető! Itt az a mütét, mely egyszázalékos, de talán segít. Ön korunk legrettentőbb kedélyi vérbajában szenved: az éniségen. Paralizis vagy öngyilkosság: máshová onnét nem vezet út! Nagyszerű emberek tömegsírjához érkeztünk! Le a kalappal! Pompás lelkek fekszenek itt! De a legjobbak — átvészelik az idők, a mi időnk e pestisét. Nietzsche úgy fordult föl ebben a bajban, mint a gutaütött! Mit küzdöttek Wagner és Strindberg ezzel a halálangyallal! De ők — győztek! Nézzen reájuk, nézze meg ezeket a hívőket! Nincs az a próféta, szent, aki többet vívott a gonosszal és akinek erősebb hite lett volna náluk! Ki volt apostolibb Strindbergnél vagy Dostojevskijnél? De jobban is hittek magukban, mint a világ összes beduinjai, mindabban, amiben egy fanatikus hihet! Azonban ők énjöknek irtózatos, emberfölöttien terhes fluidumát szakadatlanul lövelték szerte a világba, embertársaikba, jó és rossz barátba, asszonyba és ha kellett, kőbe és sárba! Ő nekik minden...

— Fehér vagy fekete! — kiáltott fel tébolyodottan.

Öklét kirántotta kezemből és bomlott szemekkel bámult az aranyra. A fejen ott volt a kereszt...

— Jaj a legyőzötteknek! — hörögte inkább, semmint mondta és kirohant.

— — — — —
A bécsi ujságok közölték, hogy Weininger Ottó október 4-én abban a házban, melyben Beethoven meghalt, szobát bérelt és szíven lötte magát.

*

Az elbeszélő — ötven év körüli férfi — fölállt és egy pohár vizet ivott. A szalonban teljes volt a csend, csak a barokk állóóra tik-takolt.

— Ma foi! — törte meg egy szóke asszony a csendet. — Csak egy nőgyűlölő bolonddal lett kevesebb. De ... mégis szerettem volna ismerni azt az embert...

— Ugyan, kedvesem, hogy mondhat ilyet? — szólt a mellette ülő.

— Eh bien! Il y a peu d'honnêtes femmes qui ne soient lasses de leur métier — válaszolt a szóke.

— Sza, sza! Ki ismeri közülünk ezt a «métier»-t? Nézze, nézze ezt a két álmódosót! — kiáltott föl kacagva egy őszülő harmadik, aki világszép asszony volt húsz év előtt.

Simay Caesar.

KÖD.

*Méla nyárutó bús, szürke játyla:
jöjj el, áldott páraköd-esés,
hadd terüljön némaság a tájra
és a láthatárra feledés.*

*Észrevéllen vonj a színre-hangra
balzsamozó álom-patínát:
szét ha széled halk varázsod hamva,
meg ne lássék többé, ami fáj.*

Békássy Istvánné, Bezerédy Emma.